08/01/2020

Οι αμαρτίες μας και η αχαριστία μας απέναντι στον Θεό

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Ἂς σκεφτοῦμε, ἀγαπητοί, τό μεγάλο καί φοβερό ἀριθμό τῶν ἁμαρτημάτων μας, ἀπό τά ὁποῖα ἕνα μικρό μέρος θυμόμαστε καί τό μεγαλύτερο τό ξεχάσαμε. Γιά νά μπορέσουμε νά θυμηθοῦμε κάτι ἀπ' τίς ἁμαρτίες μας, ἔστω καί συγκεχυμένα, ἄς στοχαστοῦμε ὅλους τους τόπους ὅπου μείναμε στή διάρκεια τῆς ζωῆς μας, ὅλες τίς ὑποθέσεις πού μᾶς ἀπασχόλησαν, ὅλα τ' ἀξιώματα πού πήραμε, ὅλες τίς ἡλικίες μας καί ὅλους τούς ἀνθρώπους πού συναναστραφήκαμε. Τότε μόνο θά δοῦμε πόσο μακριά εἶναι ἡ ἀλυσίδα τῶν ἁμαρτιῶν πού κάναμε.

Τό τέλος τῆς μιᾶς ἁμαρτίας ἦταν ἡ ἀρχή τῆς ἄλλης, μέ τέτοιο τρόπο, ὥστε δέν ἀφήσαμε νά περάσει μέρος τῆς περασμένης μας ζωῆς, πού νά μήν τό μολύναμε μέ ἁμαρτίες. Ὅλες μας τίς αἰσθήσεις τίς κάναμε πόρτες, ἀπό τίς ὁποῖες κάθε ὥρα μπαίνει ὁ θάνατος στήν ψυχή μας, ὅπως λέει ὁ προφήτης Ἰερεμίας: «Ἀνέβη θάνατος διά τῶν θυρίδων» (9, 21). Ὅλες τίς ἐσωτερικές δυνάμεις τῆς ψυχῆς μας

τίς χρησιμοποιήσαμεσάν ὄργανα τῆς ἁμαρτίας.

Κάναμε ὅλα τά κακά, ἐκτός μόνο ἀπό κεῖνα πού δέν μπορέσαμε ἤ δέν μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νά κάνουμε. Ὅ,τι ὅμως κακό μπορέσαμε, τό κάναμε. Ὅλη τή θέληση πού μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός γιά νά ἐπιθυμοῦμε τό ἄκρο ἀγαθό, πού εἶναι ὁ Ἴδιος, τή χρησιμοποιήσαμε γιά ν' ἀγκαλιάσουμε τά σιχαμερά πράγματα τοῦ κόσμου.

Ἀποστραφήκαμε τόν τέλειο Θεό μέ ἀπίστευτη εὐκολία, μήν ὑπολογίζοντας οὔτε τό φυσικό οὔτε τό θεϊκό νόμο. Γι' αὐτό πρέπει νά ὁμολογήσουμε, ἀδελφοί μου, πώς ἡ ψυχή μας μπροστά στά μάτια τοῦ Θεοῦ εἶναι πληγωμένη καί σαπισμένη τόσο, ὅσο ἦταν τό σῶμα τοῦ Ἰώβ βρωμερό καί γεμᾶτο σκουλήκια. Γιατί καί μιά ἁμαρτία ὅταν κυριέψει τόν ἄνθρωπο, ἀξίζει τό θάνατο.

Ἄραγε ἐμεῖς πόσες φορές γίναμε ἄξιοι θανάτου, μέ τόσες ἁμαρτίες πού μᾶς κυρίεψαν; Κι ἄν μόνο μιά θανάσιμη ἁμαρτία μπορεῖ νά μᾶς ὁδηγήσει στόν ἅδη, ἐμεῖς πόσες φορές γκρεμιστήκαμε στόν ἅδη μέ τίς θανάσιμες ἁμαρτίες μας; Μέ ὅλ' αὐτά δέν μποροῦμε ν' ἀρνηθοῦμε, πώς ἡ εὐσπλαχνία πού μᾶς ἔδειξε ὁ Θεός ἦταν ὑπερβολικά μεγάλη, ἐπειδή ὄχι μόνο μᾶς ὑπέμεινε τόσο καιρό φορτωμένους μέ τόσες ἁμαρτίες, ἄλλ' ἀκόμα μᾶς ἔκανε τόσες καί τόσες εὐεργεσίες. Μέχρι πότε λοιπόν θά κάνουμε κατάχρηση τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ;

Ἄς ὁμολογήσουμε ἐπιτέλους τίς κακίες μας καί ἄς τίς μισήσουμε ὅσο μποροῦμε περισσότερο. Ἄς ζητήσουμε ταπεινά ἀπό τόν Θεό συγγνώμη γιά τίς ἀπειράριθμες πτώσεις μας, κι ἄς ὑποσχεθοῦμε ὅτι δέν θά Τόν παροργίσουμε στό μέλλον μέ τήν ἀναίσχυντη ζωή μας. Τότε Αὐτός θά μᾶς περιφρουρήσει μέ τή χάρη Του, γιά νά μήν πέσουμε πάλι στίς προηγούμενες ἁμαρτίες, ὅπως γράφει ὁ σοφός Σειράχ:

«Κύριε, Πάτερ καίΔέσποτα τῆς ζωῆς μου, μή ἐγκαταλίπῃς με ἐν βουλῇ αὐτῶν, μή ἀφῇς με πεσεῖν ἐν αὐτοῖς» (23, 1).

Ἄς σκεφτοῦμε ἀκόμα τό βάρος τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἐπειδή καθεμιά ἀπ' αὐτές εἶναι μεγάλο καί φοβερό κακό.

Ἄς συλλογιστοῦμε τήν ἀχαριστία πού δείξαμε στόν Θεό μέ τίς ἁμαρτίες μας καί τίς εὐεργεσίες μέ τίς ὁποῖες ἀνταποκρίνεται ὁ Θεός στήν ἀχαριστία μας αὐτή. Ἄς βάλουμε καλά στό νοῦ μας τό πλῆθος τῶνἀγαθῶν πού μᾶς ἔδωσε ὁ Κύριος, τόσο τῶν κοινῶν ὅσο καί ἐκείνων πού χάρισε προσωπικά στόν καθένα μας. Οἱ ἄγγελοι μέ θαυμασμό καί ἔκσταση στέκονται μπροστά στίς ταπεινώσεις, τά πάθη καί τό θάνατο τοῦ Χριστοῦ γιά τή σωτηρία μας.

Ἄς ἐξετάσουμε στή συνέχεια πόσο ἀνάξιοι εἴμαστε νά εὐεργετηθοῦμε ἔτσι πλούσια καί ν' ἀγαπηθοῦμε τόσο πολύ ἀπό τόν Θεό. Καί ἄς βγοῦν ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς

μας λόγιαεὐχαριστήρια σάν τοῦ Δαβίδ: «Τίς εἰμι ἐγώ, Κύριε ὁ Θεός, καί τίς ὁ οἶκος μου, ὅτι ἠγάπησάς με ἕως αἰῶνος;» (Α΄ Παραλ. 17, 16). Καί «τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περί πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;» (ψαλμ. 115, 3).

Βλέποντας τώρα τόν ἑαυτό μας κυκλωμένο ἀπό τόσες εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνο δέν πρέπει νά θέλουμε πιά τήν ἁμαρτία, μά οὔτε καί τόν παραμικρό λογισμό δέν πρέπει νά ἔχουμε γιά κάτι τέτοιο.

Ἄς λέμε πάντοτε ἐκεῖνο πού εἶπε ὁ πάγκαλος Ἰωσήφ: «Καί πῶς ποιήσω τό ρῆμα τό πονηρόν τοῦτο, καί ἁμαρτήσομαι ἐναντίον τοῦ Θεοῦ;» (Γεν. 39, 9). Πῶς εἶναι δυνατό νά παροργίζουμε τό μεγάλο εὐεργέτη μας, τόν γλυκύτατο Θεό μας, τό στοργικό πατέρα μας, πού μᾶς προσφέρει τόσες δωρεές; Ὁ Θεός μᾶς δημιούργησε ἀπό τό μηδέν, κι ἐμεῖς Τόν καταφρονοῦμε γιά τό μηδέν! Προτιμᾶμε ἀπό Κεῖνον τό κορμί μας, πού δένεἶναι τίποτ ἄλλο ἀπό μιά σαπίλα.

Ὁ Θεός ἔδωσε τή ζωή Του γιά νά μᾶς δώσει ζωή. Κι ἐμεῖς, ἀντί νά Τοῦ δώσουμε τή ζωή μας σταυρώνοντας τά πάθη μας, αὐξάνουμε τίς πληγές Του μέ τίς ἁμαρτίες μας, σάν ἐκείνους τούς «ἀνασταυρούντας ἑαυτοῖς τόν υἱόν τοῦ Θεοῦ καί παραδειγματίζοντας» (Ἑβρ. 6, 6), πού ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος.

Ὁ Θεός λοιπόν μᾶς ἀγάπησε τόσο πολύ, κι ἐμεῖς, ἀντί γι’ Αὐτόν, ἀγαπήσαμε τήν ἡδονή, πού φεύγει σάν τή σκιά. Ὁ Θεός, ὅπως λέει ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος, «πολλῶν κινδύνων σέ ἐλύτρωσε· πλανηθέντα πρός τήνὁδόν ἐπανήγαγεν· ἀγνοοῦντα σέ ἐδίδαξε· λυπούμενον παρεκάλεσεν· ἀπειρηκότα ἐνίσχυσε· πορευόμενον ὡδήγησεν· ἐρχόμενον ὑπεδέξατο· κοιμώμενον ἐφύλαξε· κράζοντα ἐπήκουσεν» (Εὐχή κα΄ ἤ ιγ΄). Κι ἐμεῖς γιά ὅλα αὐτά νά Τόν ἀνταμείψουμε μέ τήν ἀνήκουστη ἀχαριστία μας; Αὐτή ἡ ἀχαριστία, λέει πάλι ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος, «ἄνεμος ἐστι ξηραίνων καί καίων πᾶν ἀγαθόν καί ἐμφράττων τήν πηγήν τῆς εἰς τόν ἄνθρωπον θείας εὐσπλαγχνίας» (εὐχή κς΄ ἤ ιη΄).

Ἄς ντραποῦμε λοιπόν γιά τήν ἀχαριστία μας καί γιά τήν ἀναίδεια πού δείξαμε ὡς τώρα στήν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ. Ἄς δουλεύουμε ἀπό δῶ καί πέρα μέ τρόμο τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ἄς ὁμολογήσουμε πώς εἴμαστε ἄξιοι νά μᾶς καταπιεῖ ἡ γῆ ζωντανούς καί νά μᾶς πνίξει ἡ θάλασσα στά κύματά της καί νά μᾶς κάψει ὁ ἥλιος μέ τίς ἀκτῖνες του καί νά μᾶς καταφάει ὁ ἅδης μέ τίς καυστικές φλόγες του.

Πλήν ὅμως, ἐπειδή μᾶς δόθηκε ἀπό τήν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ καιρός γιά μετάνοια, ἄς ἀποφασίσουμε νά ζήσουμε πιά μιά νέα ζωή, καί ἄς παρακαλέσουμε ταπεινά τόν Θεό, δίπλα στίς τόσες ἄλλες εὐεργεσίες Του, νά προσθέσει καί τούτη: Νά λησμονήσει τίς ἀνομίες μας καί μέ τή χάρη Του νά μᾶς σκεπάσει, ὥστε νά μήν ξαναπέσουμε σ' αὐτές.

(Ἀπό τό βιβλίο «ΜΑΘΗΤΕΙΑ ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΝΙΚΟΔΗΜΟ»,
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ)